

SZIJJ FERENC

Fényleírás / Napfény

ANAMORFÓZIS

*Hogyan kellene kinézniem,
hogy egy tüköroszlopon rám ismerjenek,
és viselkednem hogyan,
hogy a görbült tüköridőben visszakerüljek oda,
ahol még nem dőlt el semmi,
de már óva intethetnék másokat,
hogy ne bízzanak, nem vezet jóra
se a megszokás, se az iparkodás,
és talán meg is fogadnák, ha látnák,
miként csillan fel a kanál, ha megfogom
az ügyesebbik kezemmel.*

*Elutazom vonattal egy hivatalból
ügyintézés közben, a kalauznak
felmutatom a kérvényt, hogy nekem
mindenből kettőt adjanak.
Temető kapujába állok,
tömött zsebbel fogadom az érkezőket.
Addig eszem egyfolytában,
míg rám nem törik az ajtót,
akkor odatolom eléjük a tálat,
hogy nekem nem is ízlik.*

*De más lefolyást hogyan képzeljek el,
mit kellene hozzá alaposabban
szemügyre vennem, milyen látványt
szinte beleégetni az emlékezetembe,
üres iskolaudvart, puszta eget,
nyár közepébe süppedő kertet,
némelyik napon egész délután dologtalanul
ácsorgó, beszélgető fuvarosokat,
milyen közös várakozást kellene
a magaméval elősegítenem, ugyanolyan
távolival, tárgytalannal, mámorosan is
alig létezővel, és mi mindent kellene
újra és újra érintetlenül hátrahagynom.*

MEGÉRKEZÉS

*Értetlenül fogadnak, a nevem
nem jelent semmit, talán hívhatnak
így valakit, talán egész életemben
csak mutogattak rám, megvárta mindig,
akinek kis időre dolga volt velem,
amíg felnézek, vagy mindig én kértem valamit
másoktól, szerszámot bármi kis munkához,
vagy kedvezményt, segítséget, csak kérdezni
szoktam, a válaszra már nem tudtam
mondani semmit, de ők mit kérdezzenek,
ami nem a gyengeség jele volna,
nem volna szinte biztatás, hogy fogják meg,
vegyek el innen valamit, néztek rá
idegen szemmel a legkedvesebb tulajdonukra,
fordítsam őket egymás ellen örökre.*

*Vannak olyan, régóta az oltalmukban
megmaradt dolgok, amiket nem bolygatnak
meg soha, egy farakás, egy törmelékhalom,
régiszerszámok, rozsdás, mozdíthatatlan
gépezetek, napszakokra örökölt szokások,
évszakos gyanakvás, de amiktől eltérni se lehet
bárki jöttére, legyen ismerős, vagy aki azzal kezdi,
mint én, hogy köszön és nevet mond,
mintha a köszönés legalább öt miatyánk,
öt üdvözlégy lenne a háborgatásért,
a névnek meg nagysága, értéke lenne,
azzal számolni lehetne a jövőre nézve,
vagy csak ragaszkodni hozzá holtig a legkisebb
haszon nélkül is, és akkor így őket is
minek nézem, hogy talán levegőből, fényből
vagy kölcsönpénzből csinálnak valamit,
vagy fedáksárrival két forintot, élő emberért
vonatra ülnek?*

*Honnan vegyenek időt, ami nem folytatás?
Kérvényezzék valahol, hogy a távolodó
csillagok miatt iktassanak be egy rendkívüli
szökőnapot, dudálással, cigánykerékkel,
cserélni lehessen bármit bármiért,
egy fellobogózott emelvényről hirdessenek
számokat és neveket napnyugtáig, aztán keresse
mindenki a számára ismeretlent, hogy végül
egy sípszóra helyreálljon a rend, de abban én már
úgyse ismernék magamra.*